

Aastatel 1919-1941 oli Kadrina pastoriks legendaarne Gustav Johannes Beermann. Nooremale generatsioonile ei pruugi see nimi just palju öelda, kuid kui mainida Kadrina kalmistul olevat Vabadussõja mälestussammast, siis tekib neil mingigi ettekujutus. Just Beermann oli see, kelle idee põhjal rajati mälestuskalju.

Gustav Johannes Beermann sündis 2. augustil 1870. aastal Põltsamaal. Just tema õde Emilie Rosalie Beermann oli see, kes valmistas esimese sinimustvalge lipu. Nende vend Christoph Wilhelm Beermann hoidis seda 1884. aastal Otepääl ning pidas seal kõne trikoloori ja selle värvide olulisusest. Tänavu möödub sellest 140 aastat. Nii Gustav Johannes kui ka Christoph Wilhelm õppisid teoloogiat. Paraku ei leitud Eestis tööd nende eestimeelsuse tõttu. Christoph Wilhelm leidis töö Tbilisis ja talle järgnes ka vend Gustav Johannes. Hiljem sai temast Tsarskoje Selo pastor.

Pastorina töötas ta seal kuni revolutsioonilise 1917. aastani, mil oli sunnitud Eestisse põgenema. Veidi varem oli Eestisse naasnud tema vend, kellest oli saanud Järva-Peetri Püha Peetruse koguduse õpetaja. Paslik oleks siinkohal mainida, et enne Kadrinasse tulekut 1633. aastal oli sealseks kirikuõpetajaks Heinrich Stahl. Gustav Johannes Beermann elas perega lühikest aega venna juures. Seejärel sai ta kirikuõpetajaks Kadrinas 1919. aastal.

Gustav Johannes Beermann abiellus 1902. aastal Tbilisis Adelheid Hüseemanniga. Neil sündis neli poega. Esimene poeg René Beermann sündis 1903. aastal. 1926. aastal lõpetas ta Tartu Ülikooli õigusteaduskonna. Abielust Agnes Kärneriga sündis neil neli last. Ühega neist, Adelies Beermanniga oli mul au kohtuda Suurbritannias.

Rong jõudis jaama enne keskpäeva. Adelies Beermann tuli vastu sinimustvalge lipuga, nagu oli ta ka lubanud. Varem polnud ta minust isegi pilti näinud, kuid aimas koheselt, et ma pole inglane. Ma näivat välja baltimaalase moodi. Vastu tuli ta mulle oma autoga. Minule omane süsteem hakkas tõrkuma auto juurde jõudes, sest suundusin paremale poole, kuid sealsetel autodel on just rool seal pool. Sellest aru saades suundusin kiirelt teisele poole.

Viisin talle Eestist külakostiks Kadrina valla joogitopsi ning Kadrina dekooriga kruusi, loomulikult ka musta leiba. Adelies Beermann on sündinud Paides 1936. aasta lehekuul. Ta on ainus perekonnaliige, kes oskab veel eesti keelt. Beermann meenutab, et vanaisa Gustav Johannese majal oli rõdu vaatega heinamaale, kus karjatati kitsi. Proual on meeles, et ta oli vaid mõne aasta vanune, kui mängis heinamaal, ja üks kitsedest ta ümber lükkas. Tema vanemad nägid seda pealt ning olid šokeeritud. Tema isa René ruttas tütre juurde teda rahustama.

Adelies Beermannil oli kaksikvend, kes kahjuks suri 11-kuuselt. Ta on maetud Kadrina kalmistule. Väiksena käis ta venna hauda oma aiatööriistadega korrastamas. Siis aga saabus traagiline 1939. aasta, millele järgnes Nõukogude okupatsioon. Märtsis 1941 asus perekond ümber Saksamaale. Beermann meenutas, et Saksamaale jõudes võttis tädi teda kord ühte hoonesse kaasa. Arvatavasti võis tegu olla haigla või hooldekoduga. Sealsetel naistel olid pikad tumedad kitlid ning võtmed rippusid rihmal. Beermann pidas neid toona medõdedeks. Ta imetles neid ning sellest ajast saadik oli tal kindel soov minna sama ameti peale.

Saksamaal elasid nad sugulaste juures kuni kuulsid, et punased on umbes kahekümne kilomeetri kaugusel. Onu abiga põgeneti Kieli. Kõik tuli maha jätta. Proua Adelies mainis, et tema ema ei teadnud, kes selle osa Saksamaast endale saab. Oli suur õnn, kui kuuldi, et selle saavad endale britid. Kadrina pastor Gustav Johannes Beermann suri 1945. aasta aprillis

Berliinis. Adelines Beermanni sõnul on tema hauda küll otsitud, kuid seni tulutult. Arvatavasti maeti ta massihauda.

Pärast sõda pakuti põgenikele välja uued elukohad. Peamiselt suunati nad linnadesse, kus asusid tehased. Kui uuriti, kuhu keegi minna tahab, siis oli üks punkt Šotimaal. Sinna ei tahtnud keegi minna. Beermanni isa René olevat öelnud, et keegi peab ju sinna minema. Nii suunduski perekond Šotimaale. Edinburgh'is õppis Adelines Beermann medõeks.

1959. aastal otsustas ta hakata ämmaemandaks. Beermann töötas seitse aastat Londonis. Tema kindel tahe oli näha maailma ning reisida. Väiksenä olevat ta tihti öelnud, et tahab töötada koos Albert Schweitzer'iga Sierra Leone'is. Beermann arvab, et Sierra Leone võis kõlada lihtsalt väga ilusalt. Tegelikuses Schweitser ei töötanud seal kunagi. Proua meenutab, et nägi kord ajakirjas reklaami Libeeria tööpakkumisest. Libeeria on teadagi Sierra Leone'i naaberriik. Tegu oli ühe Ameerika firmaga Libeerias, sealses haiglas töötas ta neli aastat.

Ta naasis Suurbritanniasse, et õppida noori välja koolitama. Hiljem nägi ta taas ajakirjas reklaami Iraanist. Beermann kandideeris tööle ja hakkas seal medõdesid koolitama. Töö ei olnud seal kerge, paljud ei osanud inglise keelt ning tema ei osanud pärsia keelt. Aastal 1979 algas Iraanis revolutsioon. Beermann pidi naasma Londonisse, kus soetas endale väikese korteri ja jäi sinna umbes pooleteiseks aastaks. Oma varasemate kogemuste tõttu pakuti talle tööd Eswatini Kuningriigis, varasema nimega Svasimaal.

Seal töötas ta vaimsele tervisele keskendunud mehega. Beermanni ülesandeks oli välja koolitada ämmaemandaid. Üllatuseks oli talle see, et isegi mehed tahtsid õppida ämmaemandadeks. Pärast viit aastat oli aeg hoolitseda oma vanemate eest. Aastatel 1985-1994 õpetas proua Londoni lähedal. Seejärel läks kogu õpe ülikoolidesse. Talle pakuti varast pensioni, kuid ta otsustas siiski tööd jätkata hooldajana. Seda ametit pidas ta 2011. aastani, mil läks pensionile.

Beermann meenutas, kuidas ta 1993. aastal Eestit külastas pärast pikka eemalolekut. Kadrinas kohtus ta perekond Kastemäega, kes rääkisid talle Gustav Johannes Beermannist. Ta ei saanud kodumaale jääda, aimates, et 1917. aasta sündmused võivad korduda.

Kui Beermann pensionile jäi, siis ilmus iganädalane ajaleht Eesti Hää. Lugejaid jäi paraku aina vähemaks ning ajaleht hakkas ilmuma kord kuus. Tänapäeval ilmub see uudiskirjana kord kvartalis e-posti teel. Märjamaalt pärit Ida Lemsalu oli Eesti Abistamise Komitee esinaine ning koos temaga korraldas Beermann heategevuslõunaid eestipäraste toitudega. Saadud tulu läks sealsetele vähekindlustatud eestlastele. Ida Lemsalu lahkus meie hulgast 2022. aastal. Beermanni sõnul võis viimane heategevuslik lõuna olla 2017. Aastal.

2022. aasta augustis kolis Adelines Beermann Londonist Birminghami lähedale väikelinna elama. Suurbritannia kontekstis on tegu väikelinnaga, kuid tegelikult on linn umbes kolmandiku võrra suurem Rakverest ning elanikke on rohkem kui Rakvere linnas, Rakvere vallas ja Kadrina vallas kokku. Ta otsustas selle koha kasuks, sest Londonis oli ta elanud mitu aastakümnet. Teiseks põhjuseks oli ka see, et oma õele lähedamal olla. Beermannil on ka vend, kes elab Šotimaal. Vanaduspõlve veedab proua rahulikult ning väärtustab kodumaale omaseid traditsioone.